

ת"פ 39230/06/21 - מדינת ישראל נגד עמנואל דוק

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 39230-06-21 מדינת ישראל נ' דוק
תיק חיצוני: 952674/2020

בפני כבוד השופטת דוניה נסאר
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים עמנואל דוק
החלטה

בפניי בקשת הנאשם להפרדת אישומים.

כתב האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום האוחז שני אישומים;

באישום הראשון נטען כי בתאריך 14.12.2020, הגיע הנאשם אל מחלקת הרווחה בעיריית קריית שמונה בשעה 15:30 וביקש לשוחח עם העובדת הסוציאלית המטפלת בעניינו, עינת לב (להלן: **המתלוננת**). כיוון שבאותה התקופה לא התבצעה קבלת קהל, יצאה המתלוננת לפגוש את הנאשם בכניסה לבניין. לאחר שהנאשם דרש מהמתלוננת שתמסור לידיו מסמכים מסוימים, השיבה המתלוננת שהעבירה את המסמכים לעורך דינו יום קודם לכן. בתגובה איים הנאשם על המתלוננת ואמר: "אל תתעסקי איתי, אני אזיין את אמא שלך, אני אוציא את אבא שלך מהקבר".

בשל מעשיו כמתואר לעיל, יוחסו לנאשם עבירות איומים לפי סעיף 192 **לחוק העונשין**, תשל"ז-1977, (להלן: "**חוק העונשין**") והתנהגות פרועה במקום ציבורי לפי סעיף 216 (א) (1) לחוק העונשין.

באישום השני נטען כי בתאריך 18.02.2021, הגיע הנאשם בשעה 11:30 אל מחלקת הגבייה בעיריית קריית שמונה וביקש לשלם חוב לעירייה. באותה התקופה לא התבצעה קבלת קהל, והנאשם צלצל אל המחלקה, ועובדת המחלקה, הילה יעקובי (להלן: **המתלוננת**), הסבירה לו ששעות הקבלה לעניין זה הינן מהשעה 15:00 עד 16:00. אף על פי זאת, הסכימה המתלוננת לצאת אליו ולגבות את הכסף. כשיצאה המתלוננת אל הנאשם הבחינה שהוא מנער את שער הכניסה למקום וביקשה ממנו לחדול ממעשיו, ניגשה אליו, אספה ממנו את התשלום ושבה למשרד על מנת להפיק עבורו קבלה. כששבה לכניסה על מנת למסור לו את הקבלה, קרא לעברה הנאשם "אפס מאופס".

בהמשך התקשר הנאשם אל המחלקה ושוחח עם עובדת אחרת, הלין בוזגלו (להלן: **הלין**). במהלך השיחה עמה המשיך הנאשם לקלל את המתלוננת ואיים עליה ועל מנהל המחלקה, מרדכי אזולאי (להלן: **המתלונן**), באומרו: "(המתלוננת) לא תעבוד שמה יותר, אני אדאג לכך. אני הולך ליורם ביטון וטראי שהיא לא תעבוד שמה ואני בא ועושה לכם בלגן",

"אני לא אוותר לכם אני מצידו תגידו למוטי שאני בא אליו ביום ראשון ואני בא על האמא שלו גם מצדו והכוס של האמא של כולכם", "תגידו לה שאני מדליק עליה נרות עליה ועל הבנות שלה היום".

לאחר מכן, הנאשם אחז הנאשם שולחן פלסטיק שהוצב במבואת הכניסה למחלקה ודחף אותו אל עבר דלת הכניסה. כתוצאה מפגיעת השולחן בדלת, נסדקה הזכוכית שבה ונגרם לה נזק שהוערך ב-530 ₪.

בשל מעשו כמתואר לעיל, יוחסו לנאשם העבירות הבאות: **התנהגות פרועה במקום ציבורי** לפי סעיף 216 (א) (1) לחוק העונשין, **היזק לרכוש במזיד** לפי סעיף 452 לחוק העונשין, **ואיומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

רקע וטענות הצדדים

בתחילת ההליך יוצג הנאשם על ידי עו"ד רימונה שלג מטעם הסנגוריה הציבורית, ובישיבת 15.5.22 בקשה עו"ד שלג לשחרר אותה ואת הסנגוריה הציבורית מייצוג הנאשם לאור חוסר שיתוף פעולה מצד הנאשם. לאחר שהנאשם לא הסכים לבקשת הסנגוריה הדין נדחה.

לישיבת 28.6.22 התייצב הנאשם יחד עם עו"ד ירון שומרון מטעם הסנגוריה הציבורית, אשר ציין כי כתב האישום הוקרא לנאשם והוא כופר באמור בו. הסנגור בקש לזמן את כל עדי התביעה.

ביום 27.12.22 התקיימה ישיבת הוכחות ראשונה שבמהלכה העידו מר האיל עזה, ושני השוטרים וליד חלבי וגבריאל גדבאן, והדין נדחה להמשך שמיעת העדים. בהמשך, ישיבת ההוכחות בוטלה מאילוצי יומני, והומרה לתזכורת במעמד הצדדים.

בפתח ישיבת התזכורת שהתקיימה ביום 10.5.23 ציין הסנגור כי הנאשם בקש לפטר אותו מייצוג מספר ימים עובר לדיון, ועל כן בקש לשחרר אותו ואת הסנגוריה הציבורית מייצוג הנאשם.

הנאשם בקש גם הוא לשחרר את הסנגור הציבורי מלייצג אותו, טען כי הוא חף מפשע, העלה טענות שונות ובקש להפריד את האישומים תוך שאמר כי "מדובר בשני תיקים אחד של העירייה והשני של הרווחה".

לאחר ששחררתי את הסנגוריה הציבורית מייצוג הנאשם והסברתי לו את משמעויות הודעת המאשימה לפי סעיפים 15 ו-15א **לחוק סדר הדין הפלילי** [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**"), הדין נדחה לשמיעת הוכחות.

בהמשך לכך, ביום 21.5.23 הגיש הנאשם את הבקשה שבפניי, ובה טען כי יש להפריד את האישומים היות ומדובר בשני תיקים שונים, ואירועים ממועדים שונים שאין קשר ביניהם.

המאשימה התנגדה להפרדת האישומים וטענה כי אין לכך הצדקה עניינית, בפרט מקום שבו החל זה מכבר הליך ההוכחות.

דין והכרעה:

סעיף 86 **לחוק סדר הדין הפלילי** קובע:

"מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת: בצירוף אישומים כאמור מותר, על אף כל דין אחר, לצרף לאישום בבית משפט מחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשע".

כפי שקבע המחוקק, התנאים הקבועים בסעיף 86 הנ"ל הינם חלופיים, כך שדי בהתקיים תנאי אחד מהשלושה הקבועים בסעיף. בהתאם לכך, צירוף אישומים הוא פרוגרטיבה של התביעה כל אימת שמדובר באישומים המבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או כאשר מדובר בסדרת מעשים הקשורים זה בזה, (ע"פ 6199-20 שמואל בן אבו נ' מדינת ישראל, (8.3.22).

בע"פ (מרכז) 45997-06-21 חיים אברג'ל נ' מדינת ישראל (30.10.22) הבהיר ביהמ"ש את משמעות הביטוי עובדות דומות וכך קבע:

"בפסיקה הובהר כי "התנאי בדבר עובדות דומות אין משמעו כי בין עובדותיהם של האישומים אין כל הבדל. כל שצריך להתקיים הוא מכנה משותף עובדתי. הווי אומר: די בכך שהאישומים מבוססים על עובדות שרובן, או עיקרן, דומות כדי להכשיר את צירופם כאישומים המבוססים על עובדות דומות" (בג"ץ 5283/98 חדר נ' הרכב כבוד השופטים י' צמח, מ' נאור, מ' ארד (12.11.1998))."

סעיף 88 לחוק סדר הדין מעגן את סמכות ביהמ"ש להורות על הפרדת אישומים, וזו לשונו:

"בית המשפט רשאי, בכל שלב שלפני הכרעת הדין, לצוות על הפרדת המשפט באישום פלוני שנכלל בכתב האישום, או על הפרדת משפטו של נאשם פלוני שהואשם עם אחרים."

ביהמ"ש העליון עמד על תכלית ההוראה הנ"ל וקבע כי: **"תכליתו של ההסדר הקבוע בסעיף 88 לחוק סדר הדין הפלילי אשר נועד, מחד, לאפשר את ניהולו של ההליך הפלילי באופן ממצה, תוך הגנה על זכויותיהם של הנאשמים, ומאידך, לשמור על ניהולו התקין והיעיל של ההליך"** ראו ע"פ 11426/03 אחמד חואמדה נ' מדינת ישראל, (31.12.2008) ((פיסקה 34).

לענייננו,

לאחר שבחנתי את כתב האישום, טיעוני הצדדים והשלב בו נמצא ההליך, לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה.

מדובר בשני אירועים שהתרחשו בהפרש של כחודשיים ימים, ולב העיקר בשניהם איומים שהשמיע הנאשם כלפי עובדי העירייה, והתנהגותו הפרועה בשתי מחלקות שונות בעירייה, לאחר שהגיע בשני האירועים בזמנים שאין בהם קבלת קהל במקום.

אמנם, לצד עבירות האיומים וההתנהגות הפרועה במקום ציבורי, באישום השני מיוחסת לנאשם בנוסף עבירה של היזק

לרכוש במזיד, אך לא מצאתי באמור כדי לפגוע במכנה העובדתי המשותף בין שני האירועים, שנראה כי הוא מובהק בענייננו, ויורד לשורשו של עניין, ודי בו כדי להוות בסיס לצירוף האישומים.

זאת ועוד, הנאשם העלה את בקשתו להפריד את האישומים לאחר שנשמעו חלק מעדי המאשימה, ונראה כי בקשתו נגועה בשיהוי מסוים, (ע"פ 9209/20 חיים אברג'יל נגד מדינת ישראל (5.1.21) (פסקה 8)).

בבקשתו, לא הצביע הנאשם על כל חשש לעיוות דין או לפגיעה בהגנתו ככל והאישומים לא יופרדו, ולאחר שבחנתי את כלל הנתונים שהובאו בפניי לא מצאתי כי קיימים חששות כאלה.

לאור כל האמור, אני דוחה את הבקשה להפרדת האישומים.

המזכירות תעביר את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, א' תמוז תשפ"ג, 20 יוני 2023, בהעדר הצדדים.